

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců: a) V. M.,
b) M. K.,
c) S. K.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. OAM-898/ZA-ZA11-P10-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci podali u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobcům neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobci namítli porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, v souvislosti s § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Žalobci dále namítli porušení § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu (žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo), § 52 správního řádu (žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci) a § 68 odst. 3 správního řádu (správní orgán v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu).
3. Žalobkyně a) jménem svým a svých nezletilých dětí, žalobkyně b) a žalobce c), uvedla, že již v pohovoru k podané žádosti popisovala problémy týkající se porušování náboženské svobody její a její rodiny, etnické nenávisti a to, že jejím subjektivním právům není poskytována dostatečná ochrana ze strany veřejněmocenských orgánů domovského státu. Zejména pak poukázala na zdravotní problémy své a svých dětí, zdravotnický systém v domovské zemi není schopen je dostatečně kompenzovat; tato okolnost podle jeho názoru odůvodňuje udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu jí i jejím nelzetilým dětem. Žalovaný se pak s touto možností v napadeném rozhodnutí nevypořádal, a zatížil tak rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti. Dále žalobkyně a) uvedla, že ze stejných důvodů jí hrozí při návratu do vlasti vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, kdy vycestování žalobkyně a) a jejích dětí do země původu by znamenalo návrat do prostředí, kde jsou porušovány jejich náboženské svobody a kde není dostupná uspokojivá léčba jejich komplikovaných zdravotních problémů. Žalobkyně a) tvrdila, že několikrát jí byla lékařská péče odepřena. Poukázala také na nevhodný přístup školy ve vztahu k žalobci c), kterému se v důsledku toho zhoršil jeho zdravotní stav.
4. Žalobu žalobkyně a) doplnila podáním doručeným soudu 14. 1. 2019. Rozvedla předně argumentaci týkající se obav z pronásledování z náboženských důvodů – odkázala v této souvislosti na Výroční zprávu Komise USA pro náboženskou svobodu ve světě (USCIRF) z dubna 2018, z níž vyplývají konkrétní případy, kdy měly fyzické osoby problémy s pronásledováním kvůli svému náboženskému přesvědčení. Žalobkyně a) prezentovala závěr, že restriktce vůči náboženské svobodě v Kazachstánu se vymykají mezinárodním lidskoprávním standardům a omezování náboženských svobod má vzrůstající tendenci; žalovaný pak tuto skutečnost při svém rozhodování nezohlednil, což činí jeho rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným.
5. Žalobkyně a) dále uvedla další argumenty stran svého pronásledování z národnostních důvodů. Vyjádřila přesvědčení, že dostatečně popsala problémy, jimž čelila její rodina z titulu příslušnosti k arménské národnosti. Žalovaný podle přesvědčení žalobkyně a) obecnou situaci v zemi původu dostatečně nezohlednil. Pokud jde o skutečnost, že žalobci, původně Arméni, přijali kazašské státní občanství, vysvětlila toto žalobkyně a) tak, že byla vedena snahou zmírnit případné etnické problémy.
6. Konečně pak žalobkyně a) podrobněji rozvedla své zdravotní problémy. Uvedla, že trpí epilepsií a problémy psychiatrického rázu. Žalobce c) pak trpí poruchou vyprazdňování a

s tím souvisejícími psychiatrickými problémy. Podle názoru žalobců žaovaný dostatečně neposoudil splnění kritérií pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů, když zcela opomněl zjistit skutkový stav ohledně dostupnosti zdravotní péče pro konkrétní zdravotní problémy žalobců. Žalobci prezentovali statistické údaje týkající se kazašského zdravotnictví.

7. Žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci uplatněné námitky nesvědčí o tom, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, které vyhovuje všem zákonným požadavkům. Rekapituloval zjištěné důvody žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a v této souvislosti uvedl, že z výpovědí žalobkyně a) k dosavadnímu životu nelze dovodit, že by státní orgány v zemi původu vůči ní či jejím dětem postupovaly jakkoli diskriminačně nebo nepřiměřeně tvrdě, případně že by takové jednání bylo státními orgány přehlíženo či tolerováno na základě náboženského vyznání žalobců, ani že by reálně takové jednání mělo v případě návratu do vlasti hrozit. Ani potíže žalobce c) ve škole nevyhodnotil žalovaný jako azylově relevantní – nejví se být motivovány náboženskou či etnickou příslušností žalobce c). Pokud jde o obecnou situaci v zemi původu, žalovaný poukázal na shromážděné zprávy o této situaci – v Kazachstánu, byť je majoritně muslimskou zemí, se vyskytuje silná křesťanská menšina; zákon umožňuje všem lidem svobodnou volbu náboženství, účastnit se náboženských činností a šířit víru a přesvědčení; vláda se nesmí vměšovat do volby náboženství a zakázána je i nucená konverze; trestní zákoník pak zakazuje podněcování náboženského nesouladu atd.
9. Pokud jde o žalobci tvrzené důvody, které měly svědčit pro udělení humanitárního azylu, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že udělení humanitárního azylu je nenárokové, záleží na diskreci správního orgánu a je vyhrazeno pro případy hodné zvláštního zřetele. Nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu jako argument, o nějž žalobci v předmětném případě opřeli svou žádost o humanitární azyl, nemůže obstát. Žalobkyně ani její nezletilé děti nejsou ohroženy na životě, nepodstupují zvlášť náročnou nebo nedostupnou léčbu, v zemi původu mají zachováno materiální i rodinné zázemí. Je pochopitelné, že žalobci se v České republice mohou dočkat lepší a kvalitnější zdravotní péče než v zemi původu; v případě žalobců však tato skutečnost není azylově relevantní.
10. Žalovaný dále podotkl, že žalobci v průběhu řízení neuvedli žádnou skutečnost, která by byla relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

13. Žaloba není důvodná.

14. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobci jsou arménské národnosti, v roce 2010 nebo 2011 pozbyli státní občanství Arménie a současně se stali státními občany Republiky Kazachstán. Jsou křesťany, hlásí se ke katolické církvi. Nemají žádné politické přesvědčení a nejsou politicky aktivní. Manžel žalobkyně a), resp. otec žalobců b) a c) je rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu, jeho věc je posuzována krajským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 37/2018. Do České republiky přicestovala celá rodina společně na české turistické vízum. Žalobkyně a) trpí určitými zdravotními problémy, stejně tak žalobce b).

15. Během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně a) blíže rozvedla zdravotní problémy, které považuje za azylově relevantní okolnost. Uvedla, že před odjezdem z Kazachstánu nepracovala, byla jí přiznána invalidita 2. stupně. Trpí epilepsií, kromě toho má angiomy v týlní části hlavy. Epilepsie u žalobkyně propukla po autonehodě asi v roce 2016, v Kazachstánu se léčila, užívala medikamenty, navštěvovala lékaře za účelem kontrol, během záchvatů manžel volal záchrannou službu. Později, když bylo výjezdů hodně, bylo žalobkyni a) řečeno, aby se léčila a nevolala záchrannou službu. I poté však k jejím záchvatům záchranná služba přijížděla a žalobkyně a) dostávala injekčně podávané léky. Žalobkyně uvedla, že potřebuje léčbu psychiatra, nemůže spát, vše ji rozčiluje, je podrážděná a nervózní. V Kazachstánu se s těmito obtížemi již léčila, lékař jí předepsal léky na spaní, a uvedl, že stav bude přetrvávat. Následně žalobkyně užívala léky, které jí předepsal lékař v Německu. Žalobkyně a) se dále vyjádřila ke zdravotním problémům svého syna, žalobce c). Ten trpí rovněž psychickými obtížemi. Dětský lékař v Kazachstánu konstatoval, že žalobce c) má pravděpodobně psychické problémy v souvislosti se špatným vyprazdňováním, kterým trpí od narození (kazachskými lékaři mu byla diagnostikována zhoršená průchodnost střev, byla indikována operace v pozdějším věku, němečtí lékaři však diagnózu nepotvrdili). Zdravotními problémy trpí i žalobkyně b). Tato trpí astmatem, zadýchává se, během transferu z Německa měla strach, dusila se a zvracela. Žalobkyně dále popsala náboženské ústrky – děti byly ve školce nuceny k muslimské modlitbě. Během své hospitalizace v roce 2015 po žalobkyni a) lékaři a sestry požadovaly, aby si sundala křížek z krku, když neuposlechla, ignorovali ji při vizitě. Žalobkyně a) popisovala ústrky, kterým její děti čelily ve školce a škole, a spojovala je s náboženským přesvědčením. Dále žalobkyně a) popisovala potíže s policejními orgány, se soudní exekutorkou a potíže s místními orgány státní správy, které souvisely převážně se stavbou přístřešku vedle obchodu, který provozoval manžel žalobkyně a). V souvislosti s tím začala mít rodina také problémy se sousedy, s nimiž do té doby normálně vycházela. Problémy s úřady i sousedy dává žalobkyně a) do souvislosti s arménskou národností celé rodiny.

16. Do správního spisu žalobkyně a) doložila listinné podklady, které se vesměs týkají soudního řízení, které vedla proti řidiči – viníkovi autonehody, při níž utrpěla zranění. Dokumenty nebyly v řízení přeloženy do českého jazyka, neboť správní orgán to nepovažoval za hospodárné; spokojil se s tím, že žalobkyni vyslechl k obsahu jednotlivých dokumentů a stručně zaprotokoloval jejich obsah. Posoudil tyto dokumenty jako snahu žalobkyně a) doložit věrohodnost její výpovědi, přičemž žalovaný konstatoval, že nemá důvod tyto dokumenty zpochybňovat.

17. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny

především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. Žalobci ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu neuvedli žádné relevantní skutečnosti. Žalobkyně a) uvedla, že žádné politické přesvědčení nemá, a u žalobkyně b) a žalobce c) relevantní politické přesvědčení vzhledem k jejich nízkému věku nelze předpokládat. Žalobkyně neuvedla, že by se věnovala jakýmkoli politickým aktivitám, ani že by uplatňovala jakákoli politická práva, pro která by byla jakkoli perzekvována. Krajský soud tedy ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobci ve své vlasti nevyvíjeli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za níž by byli pronásledováni. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě a žalovaný o jeho neudělení rozhodl správně.
19. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalobci tvrdili odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k menšinové národnosti a menšinovému náboženství. Žalobkyně a) popisovala ústrky, kterým čelila v souvislosti se zdravotní péčí, a její děti ve školských zařízeních. Tyto dávala do souvislosti se svou národností a náboženským přesvědčením. Popisovala rovněž administrativní obtíže v souvislosti s přístavbou obchodu jejího manžela a zhoršení vztahů se sousedy v souvislosti se stavbou přístavby. Obojí dává do souvislosti s arménskou národností.
20. Krajský soud shodně s žalovaným konstatuje, že žalobkyni a) byla v souvislosti s léčbou jejích zdravotních obtíží soustavně poskytována zdravotní péče, po autonehodě byla hospitalizována a následně léčena. Byla účastna i systému sociálního zabezpečení v zemi původu (byla jí přiznána invalidita 2. stupně). Nebyla jí odeprána ani ochrana ze strany soudní moci, kdy jí byl přiznán nárok na náhradu léčebných výloh proti viníkovi autonehody. Ani žalovanému, ani správnímu soudu pak nepřísluší přezkoumávat úroveň poskytnuté lékařské péče ani to, zda výše soudem přiznaného odškodného byla či nebyla po právu. Pakliže žalobkyně a) byla cílem ústrků ze strany zdravotnického personálu (např. popisované události s požadavkem lékařů na sundání si křížku z krku a následné ignorování při vizitě), jeví se spíše, že šlo o izolované, dílčí incidenty, než o systematickou a soustavnou diskriminaci. Ostatně žalobkyně sama přiznává, že i poté, co jí po četných výjezdech záchranné služby kvůli epileptickým záchvatům bylo sděleno, ať již rychlou zdravotnickou pomocí nevolá, ji i přesto volala a záchranná služba k ní i nadále vyjížděla a poskytovala ji neodkladnou pomoc včetně potřebných medikamentů. Žalobkyni a) se tak vždy dostalo potřebné péče.
21. Pokud jde o zdravotní problémy žalobce c), pak ani u něj nebylo zjištěno, že by mu byl odeprán přístup k léčbě, z údajů sdělených žalobkyní vyplynulo, že léčba jeho obtíží byla kontraindikována z jiných důvodů a byla pouze odložena do pozdějšího věku.
22. Stejně tak incidenty nezletilé žalobkyně b) a nezletilého žalobce c) se spolužáky, které měly pramenit z odlišného náboženského přesvědčení, lze vnímat jako izolované

konflikty mezi jednotlivci, které nedosahují takové intenzity a soustavnosti, aby je bylo možné označit za nábožensky motivované pronásledování.

23. Také tvrzené obtíže se sousedy v souvislosti se stavbou se jeví být ryze občanskoprávního charakteru, kdy sousedé žalobců se neztotožnili se stavební aktivitou manžela žalobkyně a) a tuto se snažili právními i mimoprávními prostředky zmařit. Nic však nenasvědčuje tomu, že by tyto incidenty měly etnický či náboženský podtext, už jen proto, že z výpovědi manžela žalobkyně a) vyplývá, že určitou dobu žila celá rodina v bezkonfliktním soužití se sousedy; problémy začaly až v souvislosti se stavební aktivitou. Správnímu soudu v řízení o přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany pak nepřísluší přezkoumávat správnost administrativního postupu správních orgánů a soudů v souvislosti se stavební akcí manžela žalobkyně a) [obdobně viz rozsudek krajského soudu ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. 43 Az 37/2018].
24. Žalobci v doplnění žaloby vznesli další argumenty týkající se obavy z pronásledování z náboženských důvodů, jde ale o velmi obecná tvrzení a žalobci ani netvrdili jakýkoli konkrétní dopad na jejich situaci. Totéž platí o tvrzeních ve vztahu k pronásledování z národnostních důvodů. Krajský soud zároveň považuje za dostatečný podklad pro posouzení dané věci žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu podrobně popisující postavení národnostních a náboženských menšin v Kazachstánu (z nichž žalovaný vycházel při posuzování rizika pronásledování žalobců z některého z azylově relevantních důvodů). Krajský soud tedy nepovažoval za nutné provádět důkaz články a zprávami, na něž žalobci v doplnění žaloby odkázali.
25. Z uvedených důvodů krajský souhlasí se závěrem žalovaného, že nejsou splněny podmínky k tomu, aby byl žalobcům udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
26. Důvody svědčící pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobci tvrzeny.
27. Žalobci se dále – s odkazem na svůj zdravotní stav na tvrzenou nedostatečnou úroveň zdravotnictví v zemi původu – dovolávali udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
28. Dle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
29. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
30. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Krajský soud konstatuje, že špatný zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu může být za určitých okolností důvodem k udělení buď humanitárního azylu, anebo doplňkové ochrany. Rozhodovací praxe správních soudů v této otázce reflektuje judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle níž může nastat situace, kdy by povinnost cizince vycestovat do země původu vedla (právě s ohledem na jeho špatný zdravotní stav) k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zásady *non-refoulement*. Takové případy však nejsou příliš četné, i dle judikatury ESLP mohou zdravotní potíže cizince vést k aktivaci čl. 3 Úmluvy a k závěru o nepřipustnosti jeho návratu do země původu jen ve „velmi výjimečných případech“. Podle rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 13. 12. 2016, ve věci *Paposhvili proti Belgii*, stížnost č. 41738/10, lze o takovém „velmi výjimečném případě“ hovořit tehdy, kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (blíže viz např. Hájek, M.: Zdravotní stav coby důvod ochrany cizince. In: *Časopis pro právní vědu a praxi*, XXV, 3/2017, str. 437-454).
32. Žalovaný se zdravotním stavem žalobců v napadeném rozhodnutí zabýval, vycházel z lékařských zpráv, které mu žalobci předložili, a řádně zdůvodnil, proč není namístě udělit jim ani humanitární azyl, ani doplňkovou ochranu. Krajský soud se s těmito jeho závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Žalovaný sice výslovně neodkazuje na kritéria vyplývající z rozsudku ESLP ve věci *Paposhvili*, těmto kritériím však případy žalobců zcela zjevně nevyhovují. Krajský soud v žádném případě nepochybuje to, že především žalobkyně a) a žalobce c) mají určité zdravotní (psychické) problémy, které nemíní nijak bagatelizovat. Současně však nelze dospět k závěru, že by obtíže žalobců zakládaly riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení zdravotního stavu, které by vedlo k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života, pokud budou nuceni navrátit se do Kazachstánu.
33. Krajský soud podotýká, že vnímá jako logickou a z lidského hlediska pochopitelnou snahu žalobců zajistit si kvalitnější zdravotní péči v zemích s obecně lepší úrovní zdravotnictví. K tomu však nelze využívat prostředky zákona o azylu. Udělení mezinárodní ochrany v jakékoli z jejich forem není univerzálně použitelným institutem k řešení jakýchkoli negativních projevů ve společnosti. Instituty zákona o azylu slouží k mimořádné ochraně osob, kterým v zemi jejich původu hrozí závažné porušování jejich lidských práv.
34. Krajský soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení jak humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, tak doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.
35. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu; ostatně žalobci se takových skutečností ani nedovolávali a z obsahu

správního spisu je nezjistil ani krajský soud. Proto i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba považovat za zákonné.

36. Pokud jde o námitky žalobců směřující k porušení procesních ustanovení správního řádu, krajský soud shledal tyto námitky neopodstatněnými. Žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v rozsahu dostatečném pro jeho rozhodnutí; z těchto podkladů pak vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady pak správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění rozhodnutí, vše v kontextu s výpovědí a argumenty žalobců. Srozumitelně a přesvědčivým způsobem pak uvedl úvahy, které jej vedly k vydání negativního rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce